

Cztery świece

*Cztery świece
spokojnie płonęły*

*Było tak cicho, że było słychać
jak rozmawiały między sobą.*

Pierwsza powiedziała:

„Ja jestem POKÓJ”

*Niestety, ludzie nie potrafią mnie
chronić.*

*Myślę, że nie pozostaje mi nic innego
jak tylko zgasnąć”*

I płomień tej świecy zgasł.

Druga powiedziała:

“ JA JESTEM WIARA ”

*Niestety nie jestem nikomu potrzebna.
Ludzie nie chcą o mnie nic wiedzieć,
nie ma sensu żebym dalej płonęła.”*

*Ledwie to powiedziała,
lekki powiew wiatru zgasił ją.*

*Bardzo smutna trzecia świeca
powiedziała:*

*“**Ja jestem MIŁOŚĆ**”*

*Nie mam sił już dalej płonąć.
Ludziom nie zależy na mnie
i nie chcą mnie rozumieć.
Nienawidzą najbardziej tych,
którzy kochają ich najbardziej—
swoich bliskich.”*

*I nie czekając długo
I ta świeca zgasła.*

Nagle ...

*do pokoju weszło dziecko
i zobaczyło trzy zgasłe świece.*

Przestraszone zawołało:

*“ Co robicie!
MUSICIE PŁONAĆ -
BOJĘ SIĘ CIEMNIOŚCI!”*

I zapłakało.

Wzruszona

Czwarta świeca powiedziała:

*“NIE BÓJ SIĘ
I NIE PŁACZ!
DOPÓKI JA PŁONĘ,
ZAWSZE MOŻEMY ZAPALIĆ
TAMTE TRZY ŚWIECE:*

JA JESTEM

„NADZIEJA”

*Z błyszczącymi i pełnymi łez oczyma,
dziecko wzięło świecę i zapaliło trzy
pozostałe płomienie.*

***NIECH NIGDY W
NASZYCH SERCACH
NIE GAŚNIE
NADZIEJA...***

*...i każdy z nas,
jak to dziecko,
niech będzie narzędziem,
gotowym swoją nadzieją
zawsze rozpałić*

Wiarę, Pokój i Miłość!!!

